

Θέατρον «Νέα Σκηνή»: Ὁ Βασιληῆς Ἀνήλιαγος, δρᾶμα εἰς 3 πράξεις, ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Πολέμη.

Ὁ Βασιληῆς, ὁ Τρίκαρδος, ἀπόκτησε ἀγόρι. Ἔχουν περάσει τρεῖς μέρες ἀπὸ τὴν γέννησι, καὶ περιμένει τις μοῖρες νάρθουνε καὶ μοιράνουνε τὸ βασιλόπουλο. Κάνει ἐτοιμασίες καὶ θέλει πλούσια καὶ μεγαλόπρεπα νὰ τίς ὑποδεχθῆ, γιὰτι ξέρει, οἱ μοῖρες εἶναι παράξενες. Εὐκόλα ἀλλάζουν γνώμη· κ' ἐκεῖ πού θέλουν εὐτυχίες νὰ δώσουνε, δύστροπες γίνονται ἄξαφνα. Σκόρπισε λουλούδια ὁ Βασιληῆς καὶ ἔστρωσε μετὰξια καὶ πορφύρες κ' ἀκόμα ἄναψε στὸ ἔμπασμα τοῦ παλατιοῦ τὸ θαυμαστὸ καντήλι πού ὁ πάππος τοῦ παιδιοῦ ἔστειλε δῶρο πολυτίμητο στὴν γέννησί του. Τὸ ἄναψε γιὰ νὰ τίς καλοπιάσῃ καὶ πῆγε κ' ἀκούμπησε στὸ παράθυρο, καρτερῶντας τίς νὰ φανοῦν. Φάνηκαν κιάλας στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Εἶναι τρεῖς. Κάθε μιὰ κρατεῖ κ' ἀπὸ ἓνα πράγμα στὰ χέρια της.— Ἡ μιὰ κρατεῖ ψαλίδι, ἡ ἄλλη ἀδράχι καὶ ἡ ἄλλη νῆμα. Καὶ μόλις τίς ἀντίκρουσε ὁ Βασιληῆς ἐπῆγε κ' ἔκανε πὼς κοιμάται κ' ἐπερίμενε. Τότε, «κάτι σὰν πεταλούδα διάβηκε» κ' ἦρθε καὶ φτερούγισε γύρω στὰναμμένο καντήλι. Λὲς γύρευε νὰ τὸ σβύσῃ ἢ νὰ καῖ. Καὶ τὸσβυσε. Τῆ στιγμῇ ἐκεῖνη ἡ Μοῖρα μὲ τὸ ψαλίδι ἔμπαινε. Στὸ σκοτάδι μέσα παραπάτησε, σκόνταψε — θύμωσε γι' αὐτὸ φριχτά, κ' ἐπῆρε τίς ἀδελφές της κ' ἔφωγαν. Μὰ πρὶν καταράσθῃ τρομερῇ κατάρα. Ποτὲ τὸν ἥλιο νὰ μὴ δοῦν τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ, καὶ πάντα στὰ σκοτάδια νὰ περάσῃ τῆ ζωῆ του καὶ τὴν πρώτη φορὰ πού θ' ἀντικρύσῃ τὸν ἥλιο, νὰ πέσῃ νὰ πεθάνῃ. Κι' ἀκόμα εἶπε πὼς: «ὅποιος τ' ἀκούσῃ καὶ τὸ πῆ, νὰ μαρμαρώσῃ».

Τὸν Ἀνήλιαγον τότε, ἔτσι ὠνόμασε ὁ Βασιληῆς τὸν γυιὸ του ἀπὸ τὴν νύκτα ἐκεῖνην, τὸν πῆρε καὶ τὸν ἐκλείσειε στὰ ὑπόγεια καὶ τοὺς σκοτεινοὺς θόλους τοῦ πύργου πού ἀκτίνα μέρας δὲν μπαίνει, παρὰ μόνον λύχνοι φέγγουν μερονυχτίς.

Ἐκεῖ κάτω περνοῦσε τῆ νεότης ὁ Ἀνήλιαγος, καὶ μόνο τίς νύχτες τίς ζοῦσε ἔξω κνηγώντας με τοὺς φίλους του. Μιά φορὰ συναπαντιέται με τὴν Κερά-Ρήνη, τὴν Πυργοδέσποινα ἐνὸς γειτονικοῦ Κάστρου καὶ τὴν ἀγαπᾷ. Τὸν ἀγαπᾷ καὶ κείνη, καὶ ὁ Ἀνήλιαγος τίς νύχτες του ὄλες κοντά της τίς περνᾷ καὶ φεύγει ὅταν τὸ πρῶτο ἄστρο τῆς Πούλιας σβύσῃ. Καὶ τὸ μαθαίνει ὁ γέρο-βασιληῆς ὁ Τρίκαρδος καὶ τρέμει μὴ ἡ ἀγκαλιὰ τῆς ἀγάπης κρατήσῃ τὸν γυιὸ του κάποιον νύχτα καὶ τὸν προφτάσουν ἔξω τῆς αὐγῆς τὰ ποδιαφωτισμένα.

Ἡ Μοῖρα ἡ ἐκδικητικὴ τὸν ἔφερε τὸν Ἀνήλιαγο στὸ Κάστρο τῆς Κερά-Ρήνης. Αὐτὴ εἶναι πού μεταμορφωμένη σὲ γορὰ κάνει μάγια τῆς Μαργαρώνας τῆς πιστεμένης βίγας τῆς Κερά-Ρήνης, κ' ἀγαπᾷ τὸν Φλώρο, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μεταπῆ τῆς κεράς της τὰ ὅσα ἡ Μοῖρα, θὰ πῆ τοῦ Φλώρου γιὰ τὸν Ἀνήλιαγο. Πὼς ὁ Ἀνήλιαγος δυὸ ἀγάπες ἔχει. Τὴν νύκτα τὴν Κερά-Ρήνη καὶ τὴν ἡμέρα μιὰν ἄλλη.

Ἡ Μαργαρώνα τὰ μαθαίνει καὶ τὰ μεταλέει τῆς κυρᾶς της μιὰ νύχτα πού τότε περιμένει ἐκεῖνη καὶ στολίζεται τὰ χρυσὰ της καὶ τὰ διαμάντια της, νὰ τὸν ὑποδεχθῆ.

Τρομάσσει καὶ λαφιάζεται ἡ Κυρά, χλωμαίνει ἢ ὄψι της καὶ θέλει νὰ δῆ ποιὸς τᾶπε αὐτὰ τὰ λόγια. Ἡ Μαργαρώνα μαρτυρᾷ τῆ γορὰ πού στέλνει εὐθύς καὶ προσκαλεῖ γιὰ νὰ τὴν ἐξετάσῃ μοναχῇ της. Ἡ γορὰ λέει τὰ ἴδια. Ὅλα ὅσα εἶπε τοῦ Φλώρου τὰ ξαναμιλεῖ, καὶ μόνο τώρα δείχνει καὶ τὸ γιαιτρικό.

Ὅταν ὁ Ἀνήλιαγος στὴν ἀγκαλιὰ τῆς κυρᾶς θάνατι ἀποκοιμισμένος νὰ τὸν φιλήσῃ ἐκεῖνη πάνω στὸ στόμα, μ' ἓνα μεγάλο ἀτελειώτο φιλή, καὶ νὰ τονε ρωτήσῃ ἀν ἄλλη ἀπὸ κείνη ἀγαπᾷ. Θὰ τῆς τὸ ὁμολογήσῃ.

Καὶ ἦρθε ὁ Ἀνήλιαγος καὶ ἀποκοιμήθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Πυργοδέσποινας, κ' ἀπάνω πού ἡ κυρὰ Ρήνη τὸν ρωτᾷ, νὰ καὶ ἀκούγονται αἱ σάλπιγγες τῶν φίλων του ὅπου τοῦ λένε νάρθῃ. Μὰ ὁ Ἀνήλιαγος κοιμάται καὶ δὲν τοὺς ἀκούει. Μόνο πιά σὰν δυνατὰ πατήματα στὶς σκάλες ἔρχονται, σταματοῦν στὴν πόρτα τὴν κλεισμένην, ἀκούει ὁ Ἀνήλιαγος καὶ παίρνονται τα στὸν ὕπνο του ὡσὰν ἐχθρῶν ἐπίθεσιν πετιέται ἐπάνω καὶ τρέχει στὸ κλειστὸ παράθυρο νὰ δῆ. Εἶναι ὁ ἐχθρὸς ὁ Ἥλιος πού ὀλόχρυσος χύνεται ἐπάνω του καὶ τὸν λούζει ὄλον καὶ πεθαίνει ὁ Ἀνήλιαγος, ὅπως τὸ εἶπε ἡ Μοῖρα.

Αὐτὴ εἶνε ἡ παράδοσις πού ὁ κ. Πολέμησ ἐδραματοποίησε.

Ἀλήθεια εἶναι ἐκπληκτικὸν πὼς ἄνθρωποι τῆς ἡλικίας τοῦ κ. Πολέμη, πού ἀπὸ μικροὶ «θεραπεύουν τὰς Μούσας» δὲν κατῶρθωσαν ν' ἀντιληφθοῦν μερικὰ πράγματα, καὶ τὸσον νεανικὰ καὶ ἐπιτόλαια καταπιάνονται ἔργα δραματικά. Δὲν ἔχουν νοιώσει μῆτε τὸ ξετύλιγμα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν πού ἡ Εἰμαρμένη εἰς τὰς τραγωδίας τῶν ἀρχαίων ἐκυβέρνα τὴν μοῖραν τῶν θνητῶν, μῆτε ἔχουν νοιώσει εἰς τί βάσεις ψυχολογικὰς πρέπει σήμερα νὰ στηριχθῆ ἓνα δρᾶμα γιὰ νὰ μᾶς διεγείρῃ τὸν φόβον καὶ τὸν ἔλεον.

Εὐρίσκουν μιὰν ὠραίαν παράδοσιν, πού ὁ λαὸς μέσα εἰς τὴν θερμογόνον θαυματουργικὴν του φαντασίαν διέπλεσε καὶ τέλεια με τίς νεράιδες καὶ με τίς μοῖρες ἐξηγῶντας τὴν, παθαίνεται καὶ συγκινεῖται, καὶ τὴν παράδοσιν αὐτὴν, ἀκεραίαν με τὰς ἰδίας χονδροειδεῖς διανοητικὰς δικαιολογίας τὴν δραματοποιοῦν καὶ τὴν ἐξελίссουν μπροστά σὲ ἀνθρώπους πολὺ ἀνωτέρας mentalité. Κ' ἔτσι ἡ ὠραία παράδοσις, πού ἐσυγκινεῖ τὸν λαὸν ὅταν τὴν ἐπλάσε, γιὰτι ἐστήριξε τὴν ἀπάνω εἰς τὴν ἰδικὴν του τὴν ἀλήθειαν, πού παραδέχεται καὶ πιστεύει μοῖρες καὶ ἔξωτικά, μπροστά μας ἔτσι ἀπίθανη καὶ μωρόπιστη καταντᾷ. Κ' ἐπομένως ἀδύνατον νὰ συγκινήσῃ. Διότι ὁ πρῶτος ὄρος τῆς δραματικῆς συγκινήσεως εἶναι ἡ πιθανότης καὶ ἡ γενικότης τοῦ πάθους. Γιὰ νὰ συγκινηθῶ, νὰ κλάψω ἢ νὰ χαρῶ, πρέπει νὰ ξέρω πὼς ὅσα μπροστά μου συγκροῦνται καὶ ξεσποῦν, πιθανὰ εἶναι. Καὶ ὄχι μόνον πιθανὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀλλὰ καὶ γενικὰ, πού νὰ μποροῦν καὶ σὲ μένα τὸν ἴδιον νὰ συμβοῦν, κ' ἔτσι κ' ἐγώ, ὡσὰν τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος, νὰ παθαίνωμαι, νὰ χαίρωμαι ἢ νὰ πονῶ.

Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ μιὰ ὠραία ἑλληνικὴ παράδοσις γιὰ νὰ δημιουργήσῃ δρᾶμα. Πρέπει τὸν ἐσώτερον λόγον τῆς παραδόσεως αὐτῆς νὰ εὐρωμεν, τὴν οὐσίαν τὴν λογικὴν της, τὸ τί ἐκρυψε πίσω ἀπὸ τὰ λαϊκὰ σύμβολα τῆς νεράιδας καὶ τῆς μοῖρας, ἢ φαντασία τοῦ λαοῦ, κ' αὐτὴν τὴν οὐσίαν τοῦ μύθου πού θὰ κατορθώσωμεν ἡμεῖς νὰ τὴν στηρίξωμεν ἐπάνω εἰς βάσεις ἀληθινὰς διὰ τὴν διανοητικότητά μας καὶ τὴν ἐποχὴν μας, αὐτὴν θὰ δραματοποιήσωμεν.

Καὶ διὰ νὰ ἐξηγήσω καλύτερα τὴν σκέψιν μου μ' ἓνα παράδειγμα, παίρνω τὸ γνωστότατον δημοτικὸν τραγοῦδι τοῦ Γιοφυριοῦ τῆς Ἄρτας. «Σαρανταπέντε μᾶστοροι κ' ἐξῆντα μαθητάδες» ὀλημερίς χτίζανε ἓνα γιοφύρι, πού τῆ νύχτα ἐγκρεμιζετο. Ἐχομεν λοιπὸν ἓνα γιοφύρι πού δὲν μπορεῖ νὰ θεμελιώσῃ, ἔχομεν ἓνα Πρωτομάστορα, ἔχομεν καὶ τὴν γυναῖκα του, τὴν πανώρια. Ὁ λαὸς πού πάντα ἀγαπᾷ με τοὺς μύθους καὶ τὸ ὑπερφυσικόν, νὰ ἐξηγῆ τὰ κάπως δυσκολοξεδιάλυτα μυστήρια καὶ γεγονότα τῆς ζωῆς, ἔδωκε ψυχὴν εἰς τὸν ποταμόν, πού ἄγριος καὶ πεινασμένος γκρέμιζε τὸ γιοφύρι, ζητώντας «ἀνθρωπινὸ κρέας» ὅπως λένε τὰ παραμῦθια.

Κ' έπρεπε νά στοιχειωθῆ ὄχι κανέναν ἄλλον, παρά ἡ ἴδια ἡ ὀφορφή γυναίκα τοῦ Πρωτομάτορα. Κι' ὅταν ἐστοιχειώθη, τότε καί μόνον στάθηκε «σίδηρο» τὸ γιοφύρι.

Ἄν ὁ δραματικός τὴν παράδοσιν αὐτὴν τὴν μετέφε-
ρεν ἀκεραίαν εἰς τὸ δράμα, καθόλου δὲν θά μπορούσε
νά συγκινήσῃ. Διότι καλὰ γνωρίζομεν σήμερον πὺς μήτε
στοιχεῖα ὑπάρχουν, μήτε ψυχὴν ἔχει ὁ ποταμός, μήτε
«ἀνθρώπινη λαλιά» τὰ πουλάκια. Μὰ ἀπὸ τὸν μῦθον
αὐτὸν μία ἀλήθεια ἀνεβαίνει. Ὁ Πρωτομάστορας δὲν
μποροῦσε νά στήσῃ τὸ γιοφύρι, κι' ὁ ποταμός εὐκόλα
μποροῦσε νά τοῦ τὸ παρασύρῃ, γιατί ἡ Γυναίκα τοῦ
ἦταν ὀμορφὴ καὶ δὲν τοῦ ἄφινε νοῦ νά ἐργασθῆ καὶ
νά χαράξῃ, σοφὰ καὶ στερεὰ, τὸ σχέδιον τοῦ γιοφυριοῦ.
Καὶ μόνον ὅταν ἡ Γυναίκα, ἡ πλανεύτρα καὶ θανατη-
φόρος, μᾶς λείψῃ, τότε μόνον θά μπορούσαμεν ἀνεμπό-
διστα νά ἐκτελέσωμεν τὸ ἔργον τῆς ζωῆς μας.

Ἔτσι ἡ παράδοσις αὐτὴ ἐστηρίχθη τώρα σὲ πάθη
ποῦ πιθανὰ καὶ γενικὰ εἶναι καὶ ποῦ καθέναν μας μπο-
ρεῖ νά τὰ αἰσθανθῆ νά τοῦ ἀνακόπτουν καὶ νά τοῦ
φράζουν ἡδονικώτατα τὸν δρόμον. Κ' ἔτσι μεταφερ-
μένη στὴν mentalité μας ἡ λαϊκὴ παράδοσις, βαθύ-
τατα μᾶς συνταράζει καὶ μᾶς συγκινεῖ.

Αὐτὴν τὴν ἀντίληψιν πρέπει νά ἔχῃ καὶ εἰς αὐτὸ
τὸ ὕψος πρέπει νά μπορῆ νά στέκεται, ἐκεῖνος ποῦ μὲ τὰς
παραδόσεις μας θέλει νά δημιουργήσῃ ἔργα δραμα-
τικά. Ἐνας ποιητὴς πρέπει πάντα μὲ σύμβολα νέα νά
ντύνη τὰ παμπάλαια φαινόμενα.

Ἄλλως μπορεῖ νά σωραιάξῃ ὅσους στίχους θέλει,
νά περιποιητῆ τὴν γλῶσσαν γιὰ νά μὴν ξαφνιασῇ
πουθενὰ τὰ ρόδινα αὐτάκια «τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ
τῶν αἰθουσῶν», μπορεῖ τεχνάσματα ὅσα θέλει καὶ
παραγεμίσματα νά βάζῃ γιὰ νά συμπληρώνη τὰ
κενὰ — πάντα τὸ ἔργον θά ἦναι ψεύτικο, ἀνευρο καὶ
νερούλο.

Τέτοιο τὸ ἔργον τοῦ κ. Πολέμη. Ἄφοῦ δὲν μπόρεσε
νά συλλάβῃ τὴν ἰδέαν τὴν γενικὴν τοῦ μῦθου τοῦ, ὅλα
πιά παραλύουν καὶ τοῦ ξεφεύγουν. Ὅλα μέσα στὰ χέ-
ρια τοῦ, τ' ἀσθενικὰ καὶ αἰσθηματολογικὰ, μικραίνουν,
μελοδραματοποιοῦνται καὶ στενεύουν. Μήτε μιὰ στιγ-
μούλα δὲν μᾶς δίνει τὴν τραγικὴν συγκίνησιν ποῦ ἀπὸ
μῖαν τέτοιαν παράδοσιν ὅλοι μᾶς ἐπεριμέναμεν. Μήτε
ἓνα χαρακτηριστὴρον σφιχτοδεμένον, ἀληθινόν, ζωντανόν
δὲν ἔχει. Ποιὰ εἶναι ἡ ψυχολογία τοῦ «Ἀνήλιαγου»;
Τί εἶναι; Ποιὰ πάλῃ καὶ πότε σχηματίζεται μέσα του;
Ὅταν ὁ πατέρας τοῦ, ὁ Τρίκαρδος, τοῦ ἐξομολογεῖται
τὸ μυστικόν τῆς γεννήσεώς τοῦ, ὅλοι ἐπεριμέναμεν μῖαν
πάλῃν μέσα του, νά σέρνεται ὀλέθρια καὶ μὲ θανά-
σιμην περιέργειαν πρὸς τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν,
ν' ἀκούῃ τὰ τραγούδια τῶν πουλιῶν ἀπέξω ἀπὸ τὰ
διπλομανταλωμένα παράθυρά τοῦ, ν' ἀκούῃ τὸν κό-
σμον ὅλον νά ξυπνᾷ καὶ νά χαίρεται, δοξολογῶνας τὸν
ἐρχομὸν τοῦ ἡλίου, καὶ νά θέλῃ κι' ὁ Ἀνήλιαγος ἀν-
δρῖκια νά πεταχθῆ κι' αὐτὸς ἔξω, νά χαρῆ καὶ αὐτὸς
τὸ φῶς τοῦ ἡλίου κι' ἄς ἀποθάνῃ! Αὐτὰ ἠλπίζαμεν
εἰς τὴν γ' πράξιν καὶ τί βλέπομεν; Ἄνοιγει ἡ αὐλαία
καὶ βᾶγες κυκλώνουν τὴν πυργοδέσποιναν καὶ χτενί-
ζουν τὰ μαλλιά τῆς καὶ τραγουδοῦν αἰσθηματολογικὰ
ἀνούσια τραγούδια στὸν καθρέφτη:

«Καθρέφτη μου ὅταν σ' ἔφεραν
ἀπὸ τὴ Βενετία (bis)
Ποιὸς σ' ὅλεγε καθρέφτη (bis)
Ξελογιαστὴ καὶ κλέφτη
Πῶς στὸ γυαλί σου τ' ἄψυχο
Τέτοια γλυκεῖα ματιὰ
Λαχταριστὴ θά πέφτῃ; (bis)

Ἔτσι, ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῆς τραγικότητος, ὅπου ἐπε-
ριμέναμεν νά μᾶς ἀνεβάσῃ ὁ ποιητὴς, δείχνοντάς μας
τὸν Ἀνήλιαγον μὲ τὴν ζωὴν τοῦ νά πληρώνη τὸ φῶς
ποῦ θ' ἀντίκρυζε, κατακυλοῦμεν στὸ ταπεινὸν καὶ

καμπήσιον ἐπίπεδον τῆς αἰσθηματολογίας καὶ τοῦ γυ-
ναικισμοῦ.

Ἡ Μοῖρα πάλιν, ἐπιπολαιότατα χαρακτηρισμένη.
Ὡς ἐὰν μὴ ἦτο παντοδύναμη, προστρέχει σὲ ταπεινά,
ἀνικάνων μέσα, νά ἐκτελέσῃ τοὺς σκοποὺς τῆς. Ἐπὶ-
γαινε νά μοιράνη τὸν Ἀνήλιαγον εἰς τὴν κούνια τοῦ.
Μὰ νά, τὸ καντήλι τὸ σβύνει μιὰ πεταλούδα. Κ' ὅλη
ἡ καταδίκη τοῦ Ἀνήλιαγου, ὅλη ἡ πλοκὴ τοῦ δράμα-
τος, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πτερούγιασμα αὐτοῦ τῆς πετα-
λούδας. Συμβολίζει τίποτε ἡ πεταλούδα αὐτή; Τί
τραγικώτατον θά ἦτο, ἔστω καὶ ἂν ὡς ἐξῆς ἔπαιρνε
τὴν παράδοσιν ὁ κ. Πολέμη. Ἡ εὐτυχία ξεκινᾷ νά
μᾶς εὐρῇ καὶ τὰ χέρια τῆς λυγίζουν ἀπὸ τὰ δῶρα. Τὸ
παράθυρον πίσω ἀπὸ τὸ ὁποῖον κοιμώμεθα εἰς τὴν
κούνια μας, φωτίζεται ἄπλετα καὶ ἀντικρύζει το ἡ
Εὐτυχία καὶ ὀλοένα προχωρεῖ νά μᾶς μοιράνη. Εἶφνου
μιὰ πεταλουδίτσα περνᾷ. Ἐνας λυχνοσβύστης. Ἐνα
ἀπλούστατον, ἀθωότατον ἔντομον, ποῦ τίποτε δὲν συμ-
βολίζει, εἶναι κάτι τυχαῖον, συνηθισμένον, ἀσήμαντον,
ποῦ μπορεῖ καὶ νά μὴ περνοῦσε. Ὅμως ἔτυχε τώρα νά
περάσῃ. Βρῆκε ἀνοιχτὸ τὸ παράθυρο καὶ ρήγεται στὸ
καντήλι καὶ τὸ σβύνει. Κ' ἡ εὐτυχία ποῦ ὀδηγουμένη
ἀπὸ τὸ φῶς ἤρχετο νά μᾶς μοιράνη μ' ὅλα τ' ἀγαθὰ
τοῦ κόσμου, χάνει τώρα τὸν δρόμον τῆς, δὲν βρῖσκει
τὴν πόρταν τοῦ σπιτιοῦ μας.

Πάντα κάτι μικρὸ ἀθῶο, μιὰ πεταλουδίτσα, μπορεῖ
νά σβύσῃ καὶ πῖο μεγάλῃν ζωὴν. Ὑπάρχει τραγικώ-
τερον, ἀληθινώτερον καὶ πῖο εἰρωνικὸν ἀντίκρουμα
τῆς μοῖρας τῶν θνητῶν;

ΠΕΤΡΟΥΛΑ ΨΗΛΟΡΕΙΤΗ